

Arrest

nr. 217 114 van 20 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOTTELIER
Kortrijksestraat 35
8501 KORTRIJK-HEULE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 mei 2018 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BOTTELIER en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 16 augustus 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op dezelfde dag.

1.2. Op 25 januari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.3. Op 27 november 2017 verzocht de Dienst Vreemdelingenzaken het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om het statuut van vluchteling in te trekken, daar uit verzoekers persoonlijk gedrag zou blijken dat hij geen vervolging meer vreest in zijn land van herkomst.

1.4. Verzoeker werd vervolgens op 31 januari 2018 gehoord omdat uit zijn dossier bleek dat een nieuw element in verband met zijn vluchtelingenstatus in aanmerking moet worden genomen en dit nieuwe element de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ertoe zou kunnen brengen zijn vluchtelingenstatus in te trekken op basis van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

1.5. Op 23 maart 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd op 26 maart 2018 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het vierde district van het grootstedelijk gebied Jalalabad (provincie Nangarhar). U bent een Pashtoen van etnische origine. U maakte uw middelbare studies af.

U begon in 2008 te werken voor de verkiezingscommissie. U was verantwoordelijk voor het goede verloop van verschillende verkiezingen in de districten Alishing, Alingar en Salaw (provincie Laghman). Omwille van uw activiteiten werd u door de Taliban gevisieerd. Zij spraken u enkele keren aan. Toen zij dat een tweede keer deden, hebben zij u ook ontvoerd. U werd drie of vier dagen door hen vastgehouden. Zij maakten een bom, die u in het kantoor van de verkiezingscommissie moest binnensmokkelen. U stemde in met de opdracht die ze u gaven en u kon gaan. Aangekomen bij het kantoor van de commissie, sprong u uit de wagen en vertelde onmiddellijk welke uw missie was. Er kwamen Amerikaanse soldaten die u naar hun basis meenamen. Daar bleek al snel dat u onschuldig was, waarna de Amerikanen u lieten gaan. U had de basis nog maar pas verlaten, toen u telefoon kreeg van iemand van de Taliban. Men verweet u verraad. U had schrik en ten einde raad belde u uw schoonbroer. Deze kwam u in Jalalabad ophalen en bracht u naar zijn woonst in Kabul. U bleef daar nog tien of elf dagen en verliet toen met de hulp van een smokkelaar Afghanistan.

U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België. Op 16 augustus 2011 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kende u op 25 januari 2013 de vluchtelingenstatus toe.

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat u op 13 maart 2015 gehuwd bent. Uit informatie die door de Belgische ambassade in Islamabad aan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd overgemaakt, blijkt dat uw huwelijksakte in Jalalabad werd opgesteld. De DVZ heeft het CGVS in een brief van 27 november 2017 verzocht uw statuut van vluchteling in te trekken, daar uit uw persoonlijk gedrag zou blijken dat u geen vervolging vreest in uw land van herkomst.

Op 31 januari 2018 werd u gehoord door het CGVS. U verklaart dat u helemaal niet naar Afghanistan bent teruggekeerd en dat uw huwelijk in Khyber Agency in Pakistan voltrokken werd. U nam op 2 maart 2015 een vlucht naar Islamabad. Uw vrouw, W. L. genaamd, is net als u van Jalalabad afkomstig maar kwam naar Pakistan om er met u te huwen. Uw schoonfamilie zou de huwelijksakte in Jalalabad en in uw afwezigheid hebben laten registreren en zou de akte vervolgens naar Pakistan hebben gebracht. Daar zou u dan uw vingerafdruk op het document hebben gezet. Na een verblijf van een maand in Pakistan bent u op 4 april 2015 naar België teruggekeerd. Omdat u nooit naar Afghanistan bent teruggekeerd, vraagt u het behoud van uw vluchtelingenstatus. Bovendien is uw vrees voor de Taliban nog steeds actueel.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een kopie van enkele pagina's van uw vluchtelingenpaspoort, een travel permit van de Pakistaanse autoriteiten, een 'invitation letter' waarmee u een visum voor Pakistan verkreeg en enkele foto's van uw huwelijk.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, heden uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken.

Artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

De informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, meer bepaald de huwelijksakte van 23 maart 2015 die in Jalalabad opgemaakt werd, doet vermoeden dat u in 2015 in uw land van herkomst bent gaan huwen. Teneinde u de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 31 januari 2018 gehoord door het CGVS.

De redenen die u heeft aangebracht voor het behoud van uw status kunnen een behoud van uw internationale beschermingsstatus echter niet wettigen.

U geeft ten eerste aan dat u niet in Afghanistan geweest bent. U stelt dat u naar Khyber Agency in Pakistan reisde en daar ook gebleven bent. U verbleef er in een dorp waar uw huwelijk voltrokken werd. Na een maand keerde u gewoon naar België terug. Er dient te worden opgemerkt dat uw relaas hieromtrent allesbehalve kan overtuigen. Ten eerste is het niet geloofwaardig dat u niet in Afghanistan verbleven heeft. De huwelijksakte die u zelf niet zegt te hebben (CGVS, p.3) maar waarvan de DVZ een kopie aan het CGVS overmaakte, geeft duidelijk aan dat het document in Jalalabad werd opgemaakt. In de akte staat ook geschreven dat zowel u als uw vrouw als woonplaats het vierde district van Jalalabad opgeven. Uit niets blijkt dat dit huwelijk in Khyber Agency werd voltrokken. Uw verklaring als zou uw schoonfamilie dit document hebben geregeld om het daarna naar Pakistan te hebben gebracht waar u de akte zou hebben ondertekend, staft u op geen enkele manier.

Voorts voegt het CGVS diverse foto's bij het administratief dossier waaruit blijkt dat u in 2015 in Afghanistan was. Het betreft foto's die u eerder op uw eigen Facebook account (I. A.) gepost heeft. Op een eerste foto (foto 1, zie administratief dossier) bent u met een vriend te zien voor een wedding hall. U stelt dat u tijdens uw verblijf in Khyber Agency in 2015 naar een trouwfeest bent gegaan (CGVS, p.5, 6). Als het CGVS u de vraag stelt in welke stad van Khyber Agency men dergelijke grote wedding halls heeft, zegt u echter dat u dit niet weet (CGVS, p.7). Na het gehoor kon het CGVS evenwel achterhalen dat de feestzaal in kwestie, genaamd "Setare Sharq", gelegen is in Jalalabad (zie info in het administratief dossier). Dat u in maart 2015 in Jalalabad was, kan dus niet worden betwijfeld. Verder toonde het CGVS u ook de foto's 2 en 3 (zie administratief dossier), waarop u samen met twee andere personen in Ghazi Amanullah Khan (Jalalabad) te zien bent. U bevestigt dat de foto's in Nangarhar genomen werden maar beweert dat deze dateren van voor uw komst naar België in 2011 (CGVS, p.6). Dit is niet geloofwaardig. Ten eerste blijkt uit foto 1 al dat u wél in Jalalabad geweest bent. Ten tweede merkte het CGVS tijdens het gehoor al op dat dit geen foto's zijn die zeven of acht jaar geleden genomen zijn en dat u er toen een stuk jonger uitzag (CGVS, p.6). U beaamt dat u wat "zwaarder" bent op die foto's maar zegt dat u tijdens uw moeilijke reis naar België in 2011 veel gewicht verloor (CGVS, p.7), wat allerm minst kan overtuigen. Ten derde stelt het CGVS vast dat de foto's werden gepost op 13 april 2015, of één week na uw terugkeer naar België. Dat vrienden u net dan foto's zouden hebben doorgespeeld van een uitstap jaren daarvoor (CGVS, p.7), is opnieuw niet geloofwaardig. Dat deze foto's niet in maart 2015 zouden zijn genomen, is niet geloofwaardig.

Bovenstaande vaststellingen tonen aan dat u in maart 2015 wel degelijk in Afghanistan en meer bepaald in eigen regio Jalalabad geweest bent.

In de mate dat u verwijst naar de problemen die u met de Taliban zou gekend hebben, tevens de reden waarom u zich onmogelijk in Afghanistan zou kunnen hervestigen, dient vooreerst verwezen te worden naar het feit dat u vrijwillig naar Afghanistan terugkeerde en er een tijdlang verbleven heeft, wat al een indicatie is dat deze vrees zeer relatief is. Bovendien rijst tijdens het gehoor het vermoeden dat u het CGVS tijdens uw asielpcedure heeft misleid en dat u frauduleuze verklaringen heeft afgelegd die tot het toekennen van de vluchtelingenstatus hebben geleid. Met name uw verklaring als zou u omwille van uw activiteiten als medewerker van de verkiezingscommissie in de provincie Laghman door de Taliban zijn gevisieerd, lijkt bijzonder twijfelachtig. Immers, als het CGVS nog even peilt naar de problemen die u met de Taliban zou hebben gekend, blijken uw verklaringen niet langer in lijn met wat u eerder beweerd heeft. Zo verklaarde u eerder dat de Taliban u twee keer ontvoerden.

De eerste keer bleef u een nacht in detentie, waarna iemand van de Taliban u liet ontsnappen. Later zou men u nogmaals hebben ontvoerd en naar dezelfde plaats hebben overgebracht, zij het dat u toen in een andere kamer van het gebouw zou hebben gezeten (CGVS, 7 januari 2013, p.18-20). Deze keer heeft u het evenwel over slechts één ontvoering, zelfs als u met uw eerdere verklaringen wordt geconfronteerd (CGVS, p.12). Dat u hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt, is veelbetekenend.

U keerde na de toekenning van uw vluchtelingenstatus terug naar uw land van herkomst. Dit persoonlijk gedrag wijst erop dat u geen vervolging vreest in uw land van herkomst om welke reden dan ook. Uw terugkeer ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees op flagrante wijze. Nadat u in België werd erkend als vluchteling op 25 januari 2013 ging u terug naar Afghanistan. U biedt geen zicht in welke omstandigheden u in Afghanistan hebt verbleven en u legde tegenstrijdige verklaringen af inzake uw initiële vluchtaanleiding. U maakte geenszins aannemelijk er nu nog een vrees voor vervolging te koesteren. Deze vaststellingen wijzen erop dat u de asielinstanties heeft misleid wat leidde tot een initieel verkeerde beoordeling van het door u aangehaalde risico voor vervolging. Uw vluchtelingenstatus wordt bijgevolg ingetrokken op grond van artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Er kan dan ook worden geconcludeerd dat u op basis van uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 a en b van de vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van

herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De neergelegde documenten kunnen de appreciatie van het Commissariaat-generaal niet ombuigen. De kopieën van enkele pagina's uit uw vluchtelingenpaspoort, de uitnodigingsbrief, de travel permit van de Pakistaanse autoriteiten en de foto's van uw huwelijk tonen niet aan dat u niet in Afghanistan zou zijn geweest.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), alsook van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, alsook van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat zijn vluchtelingenstatus ten onrechte werd ingetrokken en hem bijgevolg de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend, minstens dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden verleend en in ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift: een kopie van visitekaartje van "Wedding hall" en een kopie van een bladzijde uit zijn paspoort (stuk 2).

Op 31 mei 2018 brengt verwerende partij een nota met opmerkingen bij met volgende stukken: de COI Focus "Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 20 februari 2018 en het rapport "EASO Country of Information Report: Afghanistan. Security Situation" van december 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 5).

Per drager laat verwerende partij op 12 december 2018 een aanvullende nota met volgende stukken aan de Raad worden: een uittreksel uit het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018, de COI Focus "Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 20 februari 2018, een uittreksel uit het rapport "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation" van december 2017 (p. 1-68 en 195-201), het rapport "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – Update" van mei 2018 (p. 1-24 en 111-118) en een uittreksel uit het rapport "EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2018 (p. 1, 71-77 en 87) (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met volgende stukken: een origineel visitekaartje van Sharq Star Wedding Hall (stuk 3) en een uitprint van een "*Booking Reservation*" waaruit zou blijken dat verzoeker nooit naar Afghanistan is afgereisd (stuk 4) (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Intrekking van de vluchtelingenstatus

2.3.1.1. In de bestreden beslissing wordt de aan verzoeker toegekende vluchtelingenstatus ingetrokken omdat verzoekers persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest en er indicaties zijn dat hij in het kader van zijn asielprocedure frauduleuze verklaringen heeft afgelegd die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus hebben geleid. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) de huwelijksakte van 23 maart 2015 die in Jalalabad werd opgemaakt, doet vermoeden dat verzoeker in 2015 in Afghanistan ging huwen; (ii) de bewering als zou hij niet in Afghanistan zijn geweest niet geloofwaardig is nu de huwelijksakte werd opgemaakt in Jalalabad, uit niets blijkt dat dit huwelijk in Khyber Agency werd voltrokken, verzoeker zijn verklaring als zou zijn schoonfamilie dit document hebben geregeld om het daarna naar Pakistan te hebben gebracht niet staft en uit de foto's toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat verzoeker wel degelijk in Jalalabad was in 2015; (iii) in zoverre verzoeker verwijst naar zijn problemen met de taliban er dient op gewezen dat (1) het feit dat hij vrijwillig is teruggekeerd naar Afghanistan en er een tijdlang heeft verbleven, een indicatie is dat deze vrees zeer relatief is en (2) de vaststelling dat verzoekers verklaringen aangaande zijn initiële vluchtaanleiding tegenstrijdig zijn, erop wijst dat hij frauduleuze verklaringen heeft afgelegd die tot het toekennen van de vluchtelingenstatus hebben geleid en (iv) de door verzoeker in de loop van de procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming kunnen ombuigen.

2.3.1.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.1.3. Overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken.

Artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)

§ 2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de vluchtelingenstatus in :

(...)

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest."

2.3.1.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 november 2017 op de hoogte werd gebracht van het feit dat verzoeker op 13 maart 2015 gehuwd is en dat de huwelijksakte in Jalalabad werd opgesteld.

Het zijn die vaststellingen die de commissaris-generaal ertoe leiden om verzoekers vluchtelingenstatus op 23 maart 2018 in te trekken op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.5. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde vaststellingen en overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn aanvankelijk uiteengezette vluchtmotieven, de stelling dat zijn werkzaamheden nog steeds als geloofwaardig moeten worden beschouwd en het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming om te buigen.

Verzoeker wijst erop dat de huwelijksakte werd opgemaakt in Jalalabad, maar dat zijn schoonfamilie de akte vervolgens naar Pakistan heeft gebracht waar hij zijn vingerafdruk op de akte heeft aangebracht. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker zich met dit betoog beperkt tot het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing waar dienaangaande staat te lezen als volgt: *“U geeft ten eerste aan dat u niet in Afghanistan geweest bent. U stelt dat u naar Khyber Agency in Pakistan reisde en daar ook gebleven bent. U verbleef er in een dorp waar uw huwelijk voltrokken werd. Na een maand keerde u gewoon naar België terug. Er dient te worden opgemerkt dat uw relaas hieromtrent allesbehalve kan overtuigen. Ten eerste is het niet geloofwaardig dat u niet in Afghanistan verbleven heeft. De huwelijksakte die u zelf niet zegt te hebben (CGVS, p.3) maar waarvan de DVZ een kopie aan het CGVS overmaakte, geeft duidelijk aan dat het document in Jalalabad werd opgemaakt. In de akte staat ook geschreven dat zowel u als uw vrouw als woonplaats het vierde district van Jalalabad opgeven. Uit niets blijkt dat dit huwelijk in Khyber Agency werd voltrokken. Uw verklaring als zou uw schoonfamilie dit document hebben geregeld om het daarna naar Pakistan te hebben gebracht waar u de akte zou hebben ondertekend, staft u op geen enkele manier.”*

Met de argumentatie in het verzoekschrift dat zijn huwelijksakte werd opgesteld op basis van de voorgelegde taskara's van beide partijen en bijgevolg Jalalabad als woonplaats werd opgegeven voor verzoeker en zijn echtgenote, komt verzoeker evenmin verder dan het uiten van een blote *post-factum* bewering die niet de minste steun vindt in zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 31 januari 2018 en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband niet vermag te weerleggen.

Verzoeker vervolgt dat hij tevens een groot huwelijksfeest van een vriend bijwoonde in *“Sharq Star wedding hall”* in Pakistan en voegt een visitekaartje toe aan zijn verzoekschrift (stuk 2) en aanvullende nota (stuk 3 van rechtsplegingsdossier, stuk 11) waaruit volgens hem blijkt dat deze *“wedding hall”* zowel een zaal in Kabul, Afghanistan heeft, alsook in Pakistan, zodat uit de foto waarop hij staat afgebeeld in deze *“wedding hall”* niet kan worden afgeleid dat hij in Jalalabad zou zijn geweest. Zo het kaartje inderdaad melding maakt van twee vestigingen, een in Pakistan en een in Afghanistan, is dit geenszins een bewijs van verzoekers bewering dat zijn huwelijk niet in Afghanistan zou hebben plaatsgevonden. Bovendien noopt de foto op verzoekers Facebookprofiel, waarop hij te zien is met een vriend voor de *“Setare Sharq wedding hall”*, in samenhang met de informatie uit het administratief dossier (met identieke foto als deze op verzoekers Facebook) waaruit blijkt dat deze feestzaal in Jalalabad gelegen is, ertoe te besluiten dat verzoeker wel degelijk in Afghanistan is geweest.

Met betrekking tot de foto's 2 en 3 die werden toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') voert verzoeker aan dat zij genomen werden in Jalalabad tijdens een picknick in Ghazi Amanullah Khan voor zijn komst naar België in 2011 en dat bij het weerzien van kennissen in Pakistan foto's werden uitgewisseld en gepost op verzoekers Facebookprofiel na zijn terugkeer naar België. Er dient opnieuw te worden vastgesteld dat verzoeker zich met zijn betoog in het verzoekschrift in wezen beperkt tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, hetgeen niet volstaat om de overwegingen van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen waar dienaangaande terecht wordt overwogen als volgt: *“(…) Verder toonde het CGVS u ook de foto's 2 en 3 (zie administratief dossier), waarop u samen met twee andere personen in Ghazi Amanullah Khan (Jalalabad) te zien bent. U bevestigt dat de foto's in Nangarhar genomen werden maar beweert dat deze dateren van voor uw komst naar België in 2011 (CGVS, p.6). Dit is niet geloofwaardig. Ten eerste blijkt uit foto 1 al dat u wél in Jalalabad geweest bent.*

Ten tweede merkte het CGVS tijdens het gehoor al op dat dit geen foto's zijn die zeven of acht jaar geleden genomen zijn en dat u er toen een stuk jonger uitzag (CGVS, p.6). U beaamt dat u wat "zwaarder" bent op die foto's maar zegt dat u tijdens uw moeilijke reis naar België in 2011 veel gewicht verloor (CGVS, p.7), wat allerminst kan overtuigen. Ten derde stelt het CGVS vast dat de foto's werden gepost op 13 april 2015, of één week na uw terugkeer naar België. Dat vrienden u net dan foto's zouden hebben doorgespeeld van een uitstap jaren daarvoor (CGVS, p.7), is opnieuw niet geloofwaardig. Dat deze foto's niet in maart 2015 zouden zijn genomen, is niet geloofwaardig."

Waar verzoeker nog verwijst naar de door hem voorgelegde documenten, meer bepaald de uitnodigingsbrief van F., het vluchtelingenpaspoort en de "travel permit" van de Pakistaanse autoriteiten, dient te worden benadrukt dat in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat deze documenten niet aantonen dat verzoeker niet in Afghanistan zou zijn geweest. Ook met het betoog dat uit het visum blijkt dat er een grenscontrole gebeurde bij binnenkomst in Pakistan en er geen verdere stempels werden aangebracht in het paspoort (noch door Afgaanse, noch door andere autoriteiten) en het ontkennen dat hij de grens met Afghanistan is overgestoken, slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat hij niet in Afghanistan zou zijn geweest nu niet kan worden uitgesloten dat hij voor deze reis geen gebruik heeft gemaakt van zijn vluchtelingenpaspoort hetgeen zou kunnen verklaren waarom er geen stempels van de Afgaanse autoriteiten in dit paspoort terug te vinden zijn. Bovendien dient opgemerkt dat verzoeker slechts een kopie voorlegt van vier bladzijden van zijn paspoort, zodat evenmin kan worden uitgesloten dat er op één van de andere bladzijden van het paspoort alsnog een stempel van de Afgaanse autoriteiten staat. De enkele vaststelling dat verzoeker een "booking reservation" had van Brussel over Istanbul naar Islamabad en terug (stuk 4 van rechtsplegingsdossier, stuk 11) vermag geen afbreuk te doen aan deze vaststellingen en kan evenmin aantonen dat verzoeker niet vanuit Pakistan naar Afghanistan zou zijn afgereisd.

Tevens overweegt de commissaris-generaal op goede gronden: *"In de mate dat u verwijst naar de problemen die u met de Taliban zou gekend hebben, tevens de reden waarom u zich onmogelijk in Afghanistan zou kunnen hervestigen, dient vooreerst verwezen te worden naar het feit dat u vrijwillig naar Afghanistan terugkeerde en er een tijdlang verbleven heeft, wat al een indicatie is dat deze vrees zeer relatief is. Bovendien rijst tijdens het gehoor het vermoeden dat u het CGVS tijdens uw asielpcedure heeft misleid en dat u frauduleuze verklaringen heeft afgelegd die tot het toekennen van de vluchtelingenstatus hebben geleid. Met name uw verklaring als zou u omwille van uw activiteiten als medewerker van de verkiezingscommissie in de provincie Laghman door de Taliban zijn gevisieerd, lijkt bijzonder twijfelachtig. Immers, als het CGVS nog even peilt naar de problemen die u met de Taliban zou hebben gekend, blijken uw verklaringen niet langer in lijn met wat u eerder beweerd heeft. Zo verklaarde u eerder dat de Taliban u twee keer ontvoerden. De eerste keer bleef u een nacht in detentie, waarna iemand van de Taliban u liet ontsnappen. Later zou men u nogmaals hebben ontvoerd en naar dezelfde plaats hebben overgebracht, zij het dat u toen in een andere kamer van het gebouw zou hebben gezeten (CGVS, 7 januari 2013, p.18-20). Deze keer heeft u het evenwel over slechts één ontvoering, zelfs als u met uw eerdere verklaringen wordt geconfronteerd (CGVS, p.12). Dat u hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt, is veelbetekend."*

Waar verzoeker aanvoert dat de aangehaalde tegenstrijdigheid er eigenlijk geen is, nu hij verklaarde dat de taliban hem een eerste keer hadden gestopt en meegenomen naar de moskee en hem de tweede keer opsloten in de gevangenis, hetgeen dus neerkomt op twee ontvoeringen, slaagt hij er allerminst in te overtuigen. Vooreerst dient erop gewezen dat uit het gehoorverslag wel degelijk blijkt dat verzoeker te kennen geeft dat hij slechts één keer werd ontvoerd: "CG: *Werd u één keer ontvoerd?* AZ: *Ja, één keer*" (administratief dossier, stuk 5, p. 12), hetgeen aldus haaks staat op zijn eerdere bewering als zou hij tweemaal ontvoerd zijn geweest door de taliban (administratief dossier, stuk 17, p. 18-20). Bovendien dient vastgesteld dat verzoeker gedurende het gehoor op 7 januari 2013 aangaf dat de taliban hem tot tweemaal toe hebben meegenomen naar dezelfde plaats, weliswaar in een andere kamer maar wel degelijk in hetzelfde gebouw (administratief dossier, stuk 17, p. 20), hetgeen haaks staat op zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd op 31 januari 2018 en die hij in het verzoekschrift onderstreept, waarin hij enerzijds spreekt van een moskee en anderzijds van een gevangenis. Deze vaststelling doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem aangevoerde problemen met de taliban.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij verward was tijdens het gehoor op 31 januari 2018 en bovendien ook emotioneel was door de vragen over het overlijden van zijn ouders, dient erop gewezen dat mag worden verwacht dat de gebeurtenissen die verzoeker ertoe genoopt hebben om zijn land van herkomst te verlaten hem nog helder voor de geest staan, derwijze dat hij in staat is hierover precieze en consistente verklaringen af te leggen wanneer hem daar in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming expliciet naar wordt gevraagd.

Ook het tijdsverloop sinds de beweerde feiten kan geen afdoende verklaring bieden voor verzoekers tegenstrijdige verklaringen. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen immers, aangezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift.

Gezien het voorgaande en rekening houdend met de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal terecht dat verzoeker na de toekenning van zijn vluchtelingenstatus terugkeerde naar Afghanistan en dat dit persoonlijke gedrag erop wijst dat hij geen vervolging vreest in zijn land van herkomst. Ook lijkt verzoeker frauduleuze verklaringen te hebben afgelegd die tot het toekennen van de vluchtelingenstatus hebben geleid, nu hij tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande zijn initiële vluchtaanleiding. Dit alles ondermijnt dan ook zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.1.6. In acht genomen wat voorafgaat kon de commissaris-generaal met recht beslissen de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet in te trekken.

2.3.2. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient vooreerst te worden vastgesteld dat gezien verzoekers verklaringen aangaande zijn herkomst uit Afghanistan, de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad beoordeeld dient te worden. Dienaangaande wordt in de nota met opmerkingen van 31 mei 2018 nog terecht gesteld als volgt:

“(…) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan deze nota toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheids personeel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheids personeel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond.

De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken." Er dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal met een aanvullende nota van 12 december 2018 nog een uittreksel uit het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018, de COI Focus "Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 20 februari 2018, een uittreksel uit het rapport "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation" van december 2017 (p. 1-68 en 195-201), het rapport "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – Update" van mei 2018 (p. 1-24 en 111-118) en een uittreksel uit het rapport "EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2018 (p. 1, 71-77 en 87) bijbrengt (rechtsplegingsdossier, stuk 9), waarin deze informatie genoegzaam wordt bevestigd.

Waar verzoeker erop wijst dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de stad Jalalabad sterk is toegenomen, dient erop gewezen dat cijfergegevens (kwantitatieve gegevens) niet op zichzelf mogen worden beoordeeld, doch dat eveneens rekening moet worden gehouden met de kwalitatieve aspecten. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, zoals het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, maar tevens de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, enz..

Zo verzoeker nog verwijst naar zijn profiel van overheidsmedewerker van de verkiezingscommissie, dient er vooreerst op gewezen dat de vaststelling dat verzoeker is teruggekeerd naar Afghanistan en waar hij een tijdlang heeft verbleven, reeds afbreuk doet aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging. Bovendien is hoger gebleken dat verzoekers verklaringen aangaande zijn voorgehouden problemen met de taliban omwille van zijn activiteiten als medewerker van de verkiezingscommissie niet langer in lijn liggen met zijn eerdere verklaringen die noopten tot de toekenning van de vluchtelingenstatus, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

Tot slot werpt de commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen nog op goede gronden op: "In zoverre verzoekende partij zou aanvoeren dat zij persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Jalalabad en hierbij verwijst naar haar profiel van medewerker van de verkiezingscommissie dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reële risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat verzoekende partij actief is geweest als "District Field Coordinator" maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van haar nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reële risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reële risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen."

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 4

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER